

en nam haar handje. Het deed er nu niet toe welk handje of hij nam, want Anneke hield mijn poot al lang niet meer vast; ze nam geen notitie meer van een van ons. De dokter schudde weêr met het hoofd en vroeg of Vader niet thuis was. — Neen, Vader kwam eerst laat.

Of ze Vader niet konden roepen?

Jawel, hij was misschien wel bij Moekes; Neeltje moest er maar eens heengaan om hem te halen. Neeltje bleef een heele poos weg, hoewel Moekes vlak bij ons woont. Ze kwam zonder Vader terug; hij kon niet komen, zei hij, 't was te druk met de werkeloozen.

De dokter vroeg of Vader niet veel om de kinderen gaf, en toen barstte Moeder in snikken uit en hilde groote tranen, gebogen over kleine Anneke.

Arme, kleine Anneke! Ze had 't zoo erg benauwd, en ieder oogenblik werd het hijgen erger en kwam er meer zweet op haar voorhoofdje.

— Kun je er niets aandoen, meneer? vroeg Moeder den dokter.

— Niet meer, zei hij, en hij keek heel bedroefd, hoewel hij Anneke haast niet gekend had. 't Moet wel een goed man zijn, die dokter, dat hij zoo gauw van Annie is gaan houden.

Eindelijk werd het hijgen minder; de ademhaling bleef wel benauwd en schor, maar 't ging veel langzamer en 't zweet verminderde. Toen, in eens, na een laatste teug adem, was 't uit en ging de benauwdheid over. Annie strekte de handjes en 't lijf languit — en sliep. Ze werd heel bleek, heel wit-bleek; maar ze sliep zoo kalmpjes, zoo heel rustig.

O, Fun, dat was een ontspanning voor me. Ik had wel willen springen van blijdschap, dat ze eindelijk rust kreeg en niet benauwd meer was.

De anderen vonden het, geloof ik, heel naar dat Annie ging slapen, want ze begonnen allemaal bitter te huilen, erg bedroefd. Leendert nam An's handje en kuste het; ze werd er niet wakker van. Ik ging ook eens naar 't handje en likte het heel zachtjes. Och, wat een fijn lief handje heeft mijn Anneke toch!

De dokter is weggegaan en Moeder heeft Anneke zoo slapend opgebeurd, in de alkoof gelegd en de deuren dichtgedaan. Nu mocht ik niet meer bij Annie zitten, maar ik heb postgevat voor de deur, en zoodra ze wakker wordt, zal ze wel roepen om haar liefste

CASTOR.

VIII.

Fun, ik ben zoo bedroefd, zoo diep bedroefd.

Mijn kleine Anneke wordt maar niet wakker, ze slaapt maar door, aldoor.

Toen Vader thuis kwam, is hij met Moeder naar de alkoof gegaan en ik ben meêgeslopen, en Anneke sliep nog altijd. Ik heb me op mijn achterpootjes opgericht en haar handje nog eens gelikt. Maar och, Fun, wat had ze 't koud, steenkoud. — Hoe komt dat nu? Nu, juist nu ze slaapt, zoo koud! Wat is dat voor slapen, Fun?

Is ze nu nog ziek? Wordt ze weêr wakker? Toe, vertel me eens wat jij